

In de startblokken

'... Op uw plaatsen...'

Boris wiebelt met zijn tenen in zijn strakke sportschoenen.

'... Klaar...'

Hij beweegt zijn billen omhoog en zet zijn voeten schrap in de startblokken.

'... Af!'

Het startschot klinkt en Boris schiet naar voren. Naast zich ziet hij zijn tegenstanders hetzelfde doen. 'Niet op letten,' denkt hij. 'Dit is een race tegen jezelf, niet tegen anderen.'

Toch ziet hij vanuit zijn ooghoeken dat hij een goede start gemaakt heeft. Hij heeft een kleine voorsprong op de rest, al zit een jongen met een knalgeel sportshirt hem op de hielen. In zijn hoofd hoort hij de stem van zijn coach: 'Romp rechtop, schouders laag. Landen op je voorvoet. Armen in een hoek van 90 graden. Rustig ademen.' Als een mantra klinkt het door zijn hoofd. Onder zich vliegt het rode gravel als een film aan hem voorbij. Hij probeert zijn blik op de horizon te richten en tegelijkertijd de witte strepen waar hij tussen moet blijven in de gaten te houden. Dit is waar hij maanden voor getraind heeft. Dit is zijn moment. Hij weet dat hij het kan.

Het gele shirt zit vlak achter hem. Boris probeert hem te negeren. Iedere seconde lijkt een eeuwigheid te duren, alsof hij in slowmotion beweegt. Hij begint moe te worden, maar hij weet dat dit ook geldt voor zijn tegenstanders. Dan verschijnt de jongen in het gele shirt ineens naast hem. Hij hoort hoe de mensen op de tribune losgaan. Het is nek aan nek. Als twee opgejaagde dieren lijken de jongens te rennen voor hun leven. Stapje voor stapje lijkt Boris zijn voorsprong weer terug te krijgen. Hij glimlacht. Het gaat hem lukken!

Dan, vanuit het niets, lijkt de grond onder hem weg te zakken. Hij tuimelt door de lucht en schuift met zijn knieën over de gravelbaan. Vanaf de tribune stijgt een kreet van teleurstelling op. Even is hij te verbaasd om door te hebben wat er gebeurd is. Dan beseft hij dat hij gestruikeld is. Om zich heen halen de andere renners hem één voor één in. Het gele shirt heeft intussen de finishlijn bereikt. Het is voorbij.

Nog voor hij de pijn in zijn knieën voelt, voelt hij een diepe woede in zich opkomen.

'Aaargh!' roept hij gefrustreerd.

Zijn coach komt op hem afgelopen en geeft hem een klap op zijn schouders.

'Kop op, dat had iedereen kunnen overkomen,' zegt hij, terwijl hij voorzichtig de rode gravelsteentjes uit de knieën van Boris plukt.

'Je liep heel lang op kop, je was absoluut de beste. De volgende keer win je zeker, let maar op!'

De bemoedigende woorden van zijn coach dringen niet tot Boris door. Hij had gefaald. Moedeloos bleef hij midden op de baan zitten. Zijn coach kwam naast hem zitten.

'Een goede sprinter kan niet alleen maar hard rennen,' zegt hij dan. 'Een goede sprinter kan ook goed verliezen. Daar wordt hij sterk van, daar leert hij van. Het gevoel dat je nu hebt, onthoudt dat. Het zal je helpen bij de volgende wedstrijd, echt.'

Boris kijkt opzij naar zijn coach. Hij weet dat hij gelijk heeft, al voelt dat nu nog niet helemaal zo. Zijn coach staat op en steekt zijn hand naar hem uit. Boris trekt zich aan hem op en gaat staan. Een ding weet hij zeker: de volgende wedstrijd is van hem.

